

Arrest

nr. 42 899 van 30 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 5 februari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 januari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. VAN OVERTVELDT en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Keniaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 6 januari 1976 te Gaikini (Nyeri district, Central province). U bent van Kikuyu oorsprong. In 1996 huwde u met (C.M.M.). Jullie gingen samen in Gilgil (Naivasha district, Rift Valley province) wonen. (C.) was eveneens van Kikuyu origine. Jullie kregen samen drie dochters. U werkte als kapster en (C.) was conducteur van een nissan. Hij ontving het geld van de passagiers die met de nissan meereden. Op 3 juli 2008 overleed uw moeder. (C.) keerde samen met u terug naar uw dorp, Gaikini voor haar begrafenis. Toen jullie op 14 juli 2008 terug thuiskwamen kwam er een groep mannen naar jullie huis. Ze vroegen uw man waar hij de voorbije dagen geweest was en vroegen hem waarom hij hen niets verteld had over zijn vrouw en dochters. De mannen zeiden dat ze Mungiki waren en dat uw echtgenoot eveneens tot hun groep behoorde. Ze wilden u en uw dochters besnijden. Zowel u als uw man weigerden hiermee in te stemmen. (C.) werd geslagen en de mannen gingen terug weg. Op 1 oktober 2008 kwamen de Mungiki opnieuw naar jullie

huis. Zowel u als uw man bleven bij jullie standpunt betreffende de besnijdenis van u en uw dochters. Daarenboven zei uw echtgenoot hen dat hij geen lid meer was van de Mungiki. Als straf verkrachtten de Mungiki u en uw dochter en onthoofden ze uw man. Na hun vertrek belden de burens de politie. De politie nam het lichaam van uw man mee. Toen u en uw dochter naar het politiebureau gingen om klacht neer te leggen, werd jullie gevraagd te laten zien dat jullie verkracht werden als bewijs. U weigerde. De politie weigerde op hun beurt u het juiste formulier te geven om de nodige verzorging te kunnen krijgen in het ziekenhuis. Jullie keerden terug naar huis. De Mungiki kwamen opnieuw naar uw huis. Ditmaal eisten ze het lichaam van uw echtgenoot op als zijnde één van de hunne. Ze wilden hem op gepaste wijze begraven. U zei dat een priester uw man zou begraven waarop ze u zeiden dat u hiervoor zou betalen. U ging dit melden bij de politie. Daar kreeg u echter te horen dat ze niemand konden arresteren die niets gedaan had. U kreeg wel een brief mee voor de politie van Sabukia opdat zij de veiligheid zouden kunnen garanderen tijdens de begrafenis van uw man op 7 oktober 2008. Na de begrafenis van uw man vroeg u de pastor van uw kerk in Gilgil uw kinderen mee te nemen omdat u bang was. Twee weken later kreeg u van een buurvrouw te horen dat de Mungiki weer naar uw huis gekomen waren. Nadat de Mungiki terug weggegaan waren ging u enkele spullen ophalen thuis en vertrok u met de hulp van de werkgever van uw man naar uw dorp. U verbleef bij uw grootmoeder en uw neef. Op 4 februari 2009 overleed uw grootmoeder. Op 21 april 2009 kreeg uw neef te horen dat de Mungiki naar het dorp zouden komen omdat ze zich wilden wreken omdat de dorpingen een aantal Mungiki gedood hadden. Aangezien een aantal van uw jongere neven zelf lid was van de Mungiki vreesde uw neef dat uw problemen met de Mungiki snel zouden uitkomen en stuurde hij u weg. U belde opnieuw de voormalige werkgever van uw echtgenoot die u kwam halen en u naar het huis van zijn vriend in Nanyuki bracht. Hij lichtte zijn vriend in over uw problemen en ze besloten u te helpen. Op 4 mei 2009 verliet u het land. Op 5 mei 2009 kwam u in België aan waar u nog diezelfde dag een asielprocedure startte bij de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel.

B. Motivering

De aandacht dient erop gevestigd te worden dat u er niet in geslaagd bent een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dienen enkele bedenkingen gemaakt te worden bij uw verklaringen omtrent het lidmaatschap van uw man van de Mungiki en omtrent hetgeen de Mungiki van jullie wilden. Zo kon u niet zeggen sinds wanneer uw man lid was van de Mungiki (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 31 augustus 2009, hierna CGVS, p.6). U zei dat hij u vertelde dat hij gedwongen werd lid te worden maar u slaagde er niet in te verduidelijken wanneer hij hiertoe gedwongen werd, wie hem hiertoe dwong en waarom (zie verhoorverslag CGVS, p.7). U stelde dat de meeste leden van de Mungiki chauffeur of conducteur van een 'matatu' zijn (zie verhoorverslag CGVS, p.6). Toen u gevraagd werd of er nog een andere band was tussen de Mungiki en de matatu's ontkende u dit (zie verhoorverslag CGVS, p.7). U was duidelijk niet op de hoogte van het feit dat de Mungiki op grote schaal matatu eigenaars en chauffeurs afpersen (zie documentatie in het administratieve dossier), hetgeen des te verwonderlijk is daar dit iets is dat algemeen bekend is in Kenia daar er geregeld over geschreven wordt in de pers en daar uw echtgenoot zelf deel uitmaakte van de Mungiki en ook in de transportsector werkte. U leek niet op de hoogte te zijn van het feit dat de godsdienst en tradities van de Mungiki gebaseerd zijn op de traditionele godsdienst en tradities van de Kikuyu (zie verhoorverslag CGVS, p.8). U verklaarde dat de Mungiki wilden dat u en uw dochters besneden werden maar slaagde er niet in een plausibele uitleg te geven voor het feit dat de Mungiki blijkbaar wisten dat jullie nog niet besneden waren (zie verhoorverslag CGVS, p.7). U zei dat ze dat wisten omdat jullie niet tot hun groep behoorden (zie verhoorverslag CGVS, p.7). Nochtans gaf u zelf toe dat er ook Kikuyu zijn die hun dochter besnijden zonder dat ze daarom lid zijn van de Mungiki, ondanks het feit dat vrouwenbesnijdenis verboden is in Kenia (zie verhoorverslag CGVS, p.7). Uiteindelijk zei u dat de Mungiki niet wisten of jullie al dan niet besneden waren (zie verhoorverslag CGVS, p.8). U vertelde dat de Mungiki nadat ze uw man gedood hadden en zijn lijk achtergelaten hadden, terugkwamen om zijn lichaam op te eisen zodat ze hem zouden kunnen begraven als zijnde één van hen (zie verhoorverslag CGVS, pp.6-10). U slaagde er allerm minst in een redelijke verklaring te geven voor het feit dat ze uw man eerst zouden doden en straffen als afvallig lid om hem dan vervolgens met respect te willen begraven als zijnde één van hen (zie verhoorverslag CGVS, pp.9-10).

Verder dient opgemerkt te worden dat u er geenszins in slaagde aannemelijk te maken dat u geen beroep kon doen op de bescherming van de Keniaanse autoriteiten tegen de Mungiki. U

stelde immers zelf dat de Mungiki verboden zijn bij wet, dat ze problemen hebben met de Keniaanse autoriteiten en zelfs dat de politie vaak met de Mungiki vecht (zie verhoorverslag CGVS, p.7). U haalde bovendien aan dat, hoewel ze volgens u vlak na de dood van uw man u niet wilden helpen omdat ze u het juiste formulier niet wilden geven opdat u verzorging zou kunnen krijgen in het ziekenhuis, ze wel het lichaam van uw man naar het mortuarium brachten en ze u een brief meegaven naar het geboortedorp van uw man om ervoor te zorgen dat de politie daar de veiligheid tijdens de begrafenis van uw man zou garanderen (zie verhoorverslag CGVS, pp.6-9). Het feit dat de politie wel degelijk repressief optreedt tegen de Mungiki wordt daarenboven bevestigd door verscheidene bronnen waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie documentatie in het administratieve dossier). U legde bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal een foto voor van de begrafenis van uw moeder alsook twee foto's van de begrafenis van uw echtgenoot. Deze foto's wijzigen niets aan voorgaande vaststellingen daar de oorsprong en de omstandigheden waarin ze genomen werden onmogelijk nagegaan kunnen worden. Daarenboven zeggen deze foto's niets over hetgeen op de dood van uw moeder volgde of hetgeen geleid heeft tot de dood van uw echtgenoot. U legde op het Commissariaat-generaal eveneens een medisch attest voor betreffende uw huidige gezondheidstoestand. U verklaarde hieromtrent zelf dat er geen verband bestaat tussen uw huidige gezondheidstoestand en de redenen die u aanhaalde in het kader van uw asielaanvraag (zie verhoorverslag CGVS, p.13).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat uw huidige gezondheidstoestand medische opvolging vereist."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling in een eerste middel de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en "het beginsel van behoorlijk bestuur".

Met betrekking tot de bedenkingen die worden geplaatst bij het lidmaatschap van haar man van de Mungiki betoogt verzoekster dat het logisch is dat zij niet kon aangeven sedert wanneer deze lid was of wie hem dwong lid te worden aangezien de Mungiki-leden een eed van geheimhouding zweren die op straffe van de dood staat. Ter staving hiervan verwijst zij naar een persartikel van Reuters. Tevens zou het algemeen geweten zijn dat vrouwen die getrouwd zijn met Mungiki-leden dit slechts te weten komen wanneer het al te laat is, hetgeen blijkt uit een door het verzoekschrift gevoegd internetuittreksel.

Volgens verzoekster is het daarenboven niet juist dat zij niet zou weten dat de Mungiki op grote schaal matatu-eigenaars en chauffeurs afpersen. Zij stelt hiervan goed op de hoogte te zijn doch "kon tijdens het interview soms door het bos de bomen niet meer zien en had moeite met de directe en brutale vraagstelling van de interviewster". Verzoekster wist dat haar man op de hoogte was van het risico dat hij liep in zijn sector doch zij niet kon weten dat hij bij de Mungiki was aangesloten omdat hij hierover nooit iets vertelde.

Verzoekster betwist dat zij niet op de hoogte zou zijn van het feit dat de godsdienst en tradities van de Mungiki gebaseerd zijn op de traditionele godsdienst en tradities van de Kikuyu. Zij stelt duidelijk te hebben verklaard dat de godsdienst van de Mungiki ongeveer dezelfde is als deze van de Kikuyu en zelfs te hebben aangegeven welke de kleine verschillen zijn, namelijk dat de Mungiki niet naar de kerk gaan en bidden met hun gezicht naar Mount Kenya.

Volgens verzoekster is het logisch dat zij niet kon aangeven hoe het kwam dat de Mungiki reeds wisten dat zij en haar dochter nog niet besneden waren. Haar man was reeds getrouwd en had reeds kinderen toen hij zich (verplicht) aansloot bij de Mungiki. Bij de Kikuyu is het, in tegenstelling tot wat de Commisaris-generaal zegt, niet de gewoonte om vrouwen en dochters te besnijden. Door de twijfel die de interviewster trachtte te creëren durfde zij niet te volharden in haar standpunt en zei ze dat ze het misschien niet meer zo goed wist.

De Commissaris-generaal zou verzoekster verkeerd hebben begrepen waar hij stelt dat zij geen redelijke verklaring kon geven voor het feit dat ze haar man eerst hebben gedood en vervolgens wilden begraven als één van hen. Zij heeft duidelijk gesteld dat haar man werd vermoord omdat hij niet wilde dat zij en haar dochters werden besneden. Vermits hij in de ogen van de Mungiki verraad pleegde moesten zij hem vermoorden. Op verraad staat bij de Mungiki immers de doodstraf. Uiteindelijk wilden ze hem toch begraven omdat ze zo wilden bewijzen dat haar man bij hen hoort.

Gelet op het voorgaande acht verzoekster de bedenkingen die worden geplaatst bij haar verklaringen omtrent het lidmaatschap van haar man van de Mungiki en hetgeen de Mungiki van hen wilde onterecht. Zij heeft oprecht geantwoord en wordt afgestraft op detail-interpretaties die manifest onjuist zijn. De bestreden beslissing is dan ook niet afdoende gemotiveerd.

Betreffende de motivering dat zij niet aannemelijk maakt geen beroep te kunnen doen op de bescherming van de Keniaanse autoriteiten, doet verzoekster gelden dat zij deze bescherming niet kon inroepen omdat zij niemand kon aanwijzen als verantwoordelijk voor de dood van haar man. De Mungiki droegen steeds maskers wanneer zij langskwamen en de autoriteiten zeiden haar dat zij niemand konden arresteren die niets had gedaan.

Verzoekster wijst erop dat zij vanwege de politie niet het juiste formulier kreeg om zich te kunnen laten verzorgen in het ziekenhuis. Het zou in Kenia zo zijn dat dergelijk formulier nodig is om naar een 'district ziekenhuis' te gaan in plaats van een 'privaat ziekenhuis'. Zij moest echter laten zien waar zij verkracht werd, weigerde dit en kreeg bijgevolg geen formulier.

Verzoekster erkent dat zij inderdaad een brief kreeg van de autoriteiten, gericht aan de politie van het geboortedorp van haar man, teneinde tijdens diens begrafenis haar veiligheid te garanderen. Het is echter zo dat zij tijdens de begrafenis geen politieagent heeft gezien. Dit was één van de redenen om de begrafenis zeer kort te houden en te beginnen aan haar vlucht.

De bedenkingen van de Commissaris-generaal zijn aldus onterecht volgens verzoekster. Zij zouden meer te maken hebben met een moeilijke communicatie tijdens het interview dan met de realiteit zoals voorgesteld door verzoekster. De bestreden beslissing zou dan ook niet afdoende zijn gemotiveerd.

2.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Wat betreft de ingeroepen schending van "*het beginsel van behoorlijk bestuur*" dient te worden vastgesteld dat verzoekster nalaat te preciseren welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en evenmin aangeeft op welke wijze dit zou zijn geschonden. Derhalve wordt de schending ervan niet dienstig aangevoerd.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekster brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Verzoekster maakt in haar verzoeken een aantal opmerkingen betreffende het gehoor bij het CGVS. Zo beweert zij op algemene wijze dat de vaststellingen in de bestreden beslissing meer te wijten zouden zijn aan een moeilijke communicatie tijdens het interview dan met de realiteit zoals door haar voorgesteld. Daarnaast uit zij betreffende bepaalde vaststellingen een aantal aantijgingen jegens de persoon die het interview van haar heeft afgenomen bij het CGVS. Meer bepaald zou deze zich volgens verzoekster hebben bediend van een "*directe en brutale vraagstelling*" en hebben getracht twijfel te creëren. Dient echter te worden opgemerkt dat het verhoorverslag van het CGVS wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit (RvS 18 juni 2004, nr. 132.673; RvS 26 juni 2002, nr. 108.470). Verzoekster brengt bovendien geen concrete elementen bij om haar voormelde

beweringen te ondersteunen. Deze vinden evenmin steun in het gehoorverslag van het CGVS. Bij de aanvang van het gehoor werd verduidelijkt dat zij eventuele problemen (betreffende de tolk of andere) moest melden. Verzoekster, noch de advocaat die haar bijstond gedurende het gehoor hebben tijdens dit gehoor enige melding gemaakt van problemen. Bovendien kregen zij bij het einde van het gehoor beide de kans bijkomende opmerkingen te formuleren en hebben zij nagelaten dit te doen (administratief dossier, stuk 6, p.1, 13). Uit het gehoorverslag blijkt daarenboven dat het gehoor op een normale wijze is geschied en kan niet worden afgeleid dat zich problemen zouden hebben voorgedaan. Dat verzoekster post factum en na te zijn geconfronteerd met een negatieve beslissing beweert dat de communicatie niet goed verliep en verwijten uit omtrent de vraagstelling, en zonder dit bovendien in concreto te onderbouwen, is dan ook niet ernstig.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoekster brengt geen documenten bij ter staving van haar voorgehouden identiteit. Zij verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat zij een geboorteakte heeft en dat deze achterbleef in Gilgil in Kenia (administratief dossier, stuk 10, nr.21). Reeds in de vragenlijst werd zij erop gewezen dat zij zo mogelijk documenten moet voorleggen die haar identiteit ondersteunen (administratief dossier, stuk 9, p.1). Desalniettemin legde zij bij het CGVS geen documenten neer ter ondersteuning van haar identiteit, en dit ondanks haar verklaring dat zij nog in contact stond met haar kinderen en de pastor in Gilgil. Aan het einde van het gehoor verklaarde zij bovendien dat zij zou proberen haar identiteitsdocumenten te laten opsturen (administratief dossier, stuk 6, p.1, 3-4, 12). Dat verzoekster desondanks tot op heden nalaat enig identiteitsdocument voor te leggen en evenmin aantoont hiertoe ook maar enige poging te hebben ondernomen vormt een negatieve indicatie voor haar algehele geloofwaardigheid.

De algehele geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen wordt daarenboven verder ondermijnd doordat zij incoherente verklaringen heeft afgelegd aangaande haar opeenvolgende verblijfplaatsen in haar land van herkomst. Wanneer zij bij de DVZ werd ondervraagd omtrent haar adres verklaarde zij immers dat zij sedert eind 2008 in Gilgil woonde in het district Naivasha. Daarvoor zou zij hebben geleefd in Nakuru in het Nakuru district, en dit sedert zij huwde in 1996. Daarenboven verklaarde verzoekster dat haar dochters, welke werden geboren in 1997, 2003 en 2006, alle drie zijn geboren in Nakuru (administratief dossier, stuk 10, nr.9, 16). Bij het CGVS beweerde verzoekster echter dat zij sedert 21 oktober 2008 woonde in Nyeri in het dorp Giakinii. Daarvoor zou zij sedert 1997 in Gilgil hebben gewoond in het Naivasha district. In 1996 zou zij in de stad Nakuru hebben gewoond en daarvoor zou zij in haar dorp Gaikinii hebben geleefd. Bovendien verklaarde zij dat haar dochters alle drie zouden zijn geboren in Gilgil (administratief dossier, stuk 6, p.3, 15).

De voormelde tegenstrijdigheid doet tevens afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters concrete asielmotieven. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat verzoekster coherente verklaringen zou afleggen aangaande de duur van haar verblijf in het stadje waar haar problemen zich voornamelijk situeren en over de vraag of haar dochters al dan niet in datzelfde stadje zijn geboren. Dat

zij in het kader van het verhoor bij de DVZ omtrent haar persoonsgegevens verklaart dat zij slechts eind 2008 naar Gilgil zou zijn verhuisd strookt bovendien niet met het feit dat de door haar aangehaalde problemen reeds in Gilgil plaatsgevonden sedert begin juli 2008.

De bestreden beslissing motiveert op grond van de stukken van het dossier bovendien met recht dat een aantal bedenkingen kunnen worden geplaatst bij verzoeksters verklaringen omtrent het lidmaatschap van haar man van de Mungiki. Zo kon zij niet zeggen sedert wanneer haar man lid was van de Mungiki en kon zij niet preciseren wanneer hij zou zijn gedwongen lid te worden, wie hem hiertoe dwong of waarom. Uit het gehoorverslag blijkt tevens dat zij evenmin enige toelichting kon geven bij diens activiteiten (ibid., p.7). Verzoekster tracht dit te verklaren door te verwijzen naar algemene informatie omtrent de geheimhoudingsplicht van de Mungiki en te verwijzen naar vrouwen die slechts na het huwelijk bemerken dat zij zijn getrouwd met een lid van de Mungiki, doch deze verklaring is niet afdoende. Verzoekster heeft immers blijkens haar verklaringen slechts aan haar man gevraagd waarom hij lid geworden was en het ermee eens was en zij gaf uitdrukkelijk aan voor het overige niets aan haar man te hebben gevraagd (ibid.). Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat zij zich zou informeren aangaande het voorgaande, temeer daar de Mungiki bij hen thuis zouden zijn langsgesproken, zouden hebben geëist dat haar dochters besneden zouden worden en haar man, na diens weigering, zouden hebben geslagen. Dit alles klemmt des te meer daar verzoekster in het verzoekschrift met het voorgaande incoherente verklaringen aflegt aangezien uit voormelde verklaringen blijkt dat zij bij het CGVS in het geheel niet kon preciseren sedert wanneer haar man lid was van de Mungiki terwijl zij op heden aanvoert dat deze slechts lid zou zijn geworden nadat hij reeds was getrouwd en kinderen had (rechtsplegingdossier, stuk 1).

Bovendien was zij evenmin op de hoogte van het feit dat de Mungiki op grote schaal matatu eigenaars en chauffeurs afpersen, hetgeen des te meer klemmt daar dit in Kenia algemeen geweten is, er geregeld over wordt geschreven in de pers en verzoeksters echtgenoot in de transportsector werkte en deel uitmaakte van de Mungiki. Verzoekster beweert ten onrechte dat zij wel op de hoogte was van de relatie tussen de Mungiki en de matatu eigenaars en chauffeurs en dat de hieromtrent gedane vaststellingen te wijten zouden zijn aan de vraagstelling. Er werd in duidelijke bewoordingen aan haar gevraagd: *“Is er nog iets anders dat de Mungiki met de Matatu's te maken hebben?”*, waarop zij antwoordde: *“Neen, er zijn er alleen onder hen die chauffeur en conducteur zijn”* (administratief dossier, stuk 6, p.6). Daarenboven bleek zij, in tegenstelling tot hetgeen zij voorhoudt in het verzoekschrift, niet op de hoogte te zijn van het feit dat de godsdienst en tradities van de Mungiki zijn gebaseerd op de traditionele godsdienst en tradities van de Kikuyu. Zij gaf immers eenduidig aan niet te weten vanwaar de tradities van de Mungiki komen en verklaarde tevens geen idee te hebben vanwaar hun godsdienst komt (ibid., p.8). Nochtans kon van haar redelijkerwijze worden verwacht dat zij zich nader zou informeren met betrekking tot de groepering die zij stelt te vrezen. Dat verzoekster heeft nagelaten zich terdege te informeren met betrekking tot het lidmaatschap van haar man van de Mungiki en de gebruiken van deze groepering doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

De geloofwaardigheid van dit relaas wordt verder ondermijnd doordat verzoekster incoherente verklaringen aflegde aangaande de reden waarom zij door de Mungiki zou worden geïdoleerd. Zo gaf zij aanvankelijk aan dat de Mungiki zouden hebben geweten dat zij niet besneden waren omdat zij niet tot hun groep behoorden. Wanneer aan haar gevraagd werd of er dan geen Kikuyu zijn die geen lid zijn van de Mungiki maar wel hun dochters besnijden antwoordde zij aanvankelijk ontwijkend doch gaf zij vervolgens aan dat dit wel degelijk het geval was. Gevraagd hoe de Mungiki dan konden weten dat zij niet besneden waren wijzigde zij daarna haar verklaringen en gaf zij aan dat zij dit niet wisten (administratief dossier, stuk 6, p.7). In het licht van deze laatste verklaring is het echter niet geloofwaardig dat de Mungiki hen zouden willen besnijden.

De Commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing tevens met recht dat het niet geloofwaardig is dat de Mungiki enerzijds haar man zouden hebben gedood en gestraft als afvallig lid en zijn lijk zouden hebben achtergelaten, doch anderzijds nadien zouden terugkomen om zijn lijk op te eisen zodat ze hem zouden kunnen begraven als één van hen, om hem te eren en hem respect te tonen. Verzoeksters uitleg in het verzoekschrift dienaangaande is evenmin plausibel. Ook in het verzoekschrift stelt zij immers dat haar man werd gedood omdat hij de Mungiki zou hebben verraden en omdat op verraad de doodstraf staat. In het licht van deze verklaring is het, daargelaten dat het niet geloofwaardig is dat zij het lijk van haar man niet onmiddellijk zouden meenemen indien zij hem zelf

wensten te begraven, in het geheel niet aannemelijk dat zij hem uiteindelijk toch zelf zouden willen begraven en zo wilden bewijzen dat haar man bij hen hoort.

Dient bovendien te worden opgemerkt dat zowel de ernst als de geloofwaardigheid van verzoeksters beweerde vrees ten aanzien van de Mungiki op fundamentele wijze wordt ondergraven door haar voorgehouden handelswijze. Zo is het onaannemelijk dat verzoekster, nadat zij en haar dochter door de Mungiki zouden zijn verkracht en nadat haar man zou zijn gedood en onthoofd, in Gilgil zou zijn gebleven. Daarnaast is het in het geheel niet geloofwaardig dat verzoekster, nadat zij deze dermate ernstige ingeroepen feiten zou hebben ondergaan, zou hebben geweigerd het lichaam van haar man af te staan en hem zelf zou hebben begraven, om hierna terug te keren naar Gilgil (ibid., p.6). Dit alles klemmt nog des te meer daar verzoekster, ondanks dat uit voormelde verklaringen blijkt dat haar dochters zouden zijn gevisieerd door de Mungiki en dienden te worden besneden, verklaart haar dochters te hebben achtergelaten bij de pastor in Gilgil. Hierbij blijkt bovendien uit haar verklaringen dat haar dochters zelf aldaar geen problemen meer zouden hebben ondervonden met de Mungiki (ibid., p.4, 11).

Verzoekster brengt daarenboven niet het minste begin van bewijs bij ter staving van haar voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België. Dit klemmt nog des te meer daar zij dienaangaande manifest ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Vooreerst legde zij flagrant tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot het paspoort waarmee zij naar België zou zijn gereisd. Bij de DVZ beweerde zij dat zij reisde met een donkerblauw paspoort, dat haar eigen naam in het paspoort stond en dat zij niet weet of haar eigen foto hierin was opgenomen (administratief dossier, stuk 10, nr.33). Bij het CGVS beweerde zij daarentegen dat zij reisde met een rood paspoort, dat zij niet welke naam in het paspoort stond en dat zij precies zag dat het haar foto was die in het paspoort stond (administratief dossier, stuk 6, p.2). Bovendien legde zij erg vage verklaringen af daar waar zij niet kon preciseren met welke vliegtuigmaatschappij zij naar België zou zijn gereisd (administratief dossier, stuk 10, nr.34), noch onder welke nationaliteit zij zou hebben gereisd en beweerde zij tevens dat aan haar niets zou zijn gevraagd toen zij door de paspoortcontrole kwam (administratief dossier, stuk 6, p.2). De voormelde vaststellingen doen verder afbreuk aan verzoeksters algehele geloofwaardigheid.

De voormelde vaststellingen zijn afdoende om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoekster ingeroepen asielrelaas.

De door verzoekster neergelegde documenten vermogen niet afbreuk te doen aan het voorgaande. Wat betreft de bij het verzoekschrift gevoegde foto's dient te worden vastgesteld dat deze zich reeds in het dossier bevinden en werden beoordeeld door het CGVS. De Commissaris-generaal oordeelde te dien aanzien met recht dat de oorsprong en de omstandigheden waarin de foto's werden genomen onmogelijk nagegaan kunnen worden en dat zij niets zeggen over hetgeen op de dood van verzoeksters moeder volgde of hetgeen geleid heeft tot de dood van haar echtgenoot.

Het medische attest bevestigt dat zij lijdt aan een chronische ernstige aandoening, hetgeen eveneens reeds in aanmerking werd genomen door de Commissaris-generaal en waarbij terecht werd vastgesteld dat verzoekster zelf verklaarde dat er geen verband bestaat tussen haar gezondheidstoestand en de redenen die zij aanhaalde in het kader van haar asielaanvraag.

De bij het verzoekschrift gevoegde artikelen hebben geen betrekking op verzoekster. Dergelijke algemene artikelen volstaan niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst daadwerkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op de voormelde vaststellingen, in gebreke.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3. Verzoekster voert aangaande de weigering van het subsidiaire beschermingsstatuut in een tweede middel de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en *“het beginsel van behoorlijk bestuur”*.

Zij verwijt de Commissaris-generaal dat deze in de bestreden beslissing geen rekening houdt met de huidige toestand in Kenia en dat hij zou hebben nagelaten de weigering van het subsidiaire beschermingsstatuut te motiveren. Verzoekster voegt een aantal stukken bij het verzoekschrift waaruit kan worden afgeleid dat de Mungiki actief zijn in de regio waar zij in Kenia normalerwijze verblijft en omtrent de kenmerken van de Mungiki. Indien zij zou worden verplicht terug te keren naar Kenia zal zij, gelet op haar feitelijke uiteenzetting, door de Mungiki worden vermoord of besneden. Verzoekster stelt nog steeds te worden gezocht en op haar zelf te zijn aangewezen aangezien ook haar familie haar geen onderdak meer wil geven. Zij kan niet in staan voor haar eigen veiligheid en kan zich evenmin beroepen op de bescherming van de autoriteiten.

2.4. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekster laat ook in het kader van haar tweede middel na te preciseren welk beginsel van behoorlijk bestuur in casu geschonden zou zijn en duidt evenmin nader op welke wijze dit zou zijn gebeurd. Derhalve wordt dit onderdeel van het middel niet dienstig aangevoerd.

Artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bevat een definitie van het begrip vluchteling. Hoe de Commissaris-generaal dit artikel zou kunnen hebben geschonden door de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster te weigeren kan in het geheel niet worden ingezien en wordt door verzoekster evenmin uiteengezet. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 kan dienstig worden verwezen naar het sub 2.2. bepaalde.

Verzoeksters bewering als zou de bestreden beslissing niet motiveren waarom de subsidiaire beschermingsstatus aan haar wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de Commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan degene aan de grondslag van haar asielrelaas. Reeds hoger werd echter vastgesteld dat aan dit relaas geen geloof kan worden gehecht (zie sub 2.2.). Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters problemen met de Mungiki, is haar verwijzing naar algemene informatie aangaande de Mungiki niet dienstig. Het reëel risico op ernstige schade in haar hoofdte dient in concreto aannemelijk te worden gemaakt en verzoekster blijft hier in gebreke. Derhalve toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofdte zwaarwegende gronden voorhanden zijn om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS